

สองแล้งเข้ามานี้แล้วขึ้นนะ ที่พ่อเผ่าแม่
เผ่าในละแวกบ้านมิได้เห็น ไอ้หนุ่มเสา
แก้ว คึกคะนองกับการควบไอ้แต้นหน้า
บาก หือตะบึงกลับเข้าคอก อย่าง ครั้น
ครึกโครมคราม พาเอาฝุ่นลอยฟุ้งตลบ
ไปทั่ว ส่วนไอ้ตัวอื่น ๆ ก็ควบไล่จำฝูง
ของมันอย่างเอาเป็นเอาตาย หะแรก
หลายคนกันรำคาญ แต่พอนาน ๆ เข้า
ก็เห็นเป็นของเคยชิน และ เห็นใจว่า ไอ้
เสาแก้ว กำลังพละงานด้วยเลือดหนุ่ม
ฉกรรจ์พ่อเผ่าคำก็รู้เหมือนที่ทุก ๆ คน
ในละแวกบ้านว่าทำไม ไอ้ลูกชายโทน
ของแกจึงเปลี่ยนแปรไปเช่นนั้น แต่แก
ก็พูดอะไรไม่ออก ถึงจะปลอบใจมันก็
ไร้ประโยชน์สู่ปล่อยเวลาที่ผ่านมา ไปเป็น
ยารักษาใจมันดีกว่า

โพล่พลัดเต็มที่ แม่เผ่าศรีบาง จึงเหลือบ
เห็น ลูกชายคนเดียว ของเขาเดินมาดั่งตีน
หน้าบันไคก่อนก้าวทำขึ้นเรือน ใบหน้า
ของ ไอ้หนุ่มเฉยเมย เหมือน ไม้มีความ รู้สึก
ใด ๆ แม่เผ่าจึงเอื้อนถาม
“เอ็งสูมไฟให้ควายมันแล้วหรือ หือไอ้แก้ว”
“จะแม่”

“อาบน้ำแล้ว ไม่ใช่หรือเอ็ง” พ่อเผ่าเอื้อน
ถามบ้าง

“จะ”

“มา มากินข้าวกันเลยลูก เออ เมื่อเย็นนี้
ศรีภามันบอกแม่ว่า ค่านจะมีหนึ่งชายยามา
ฉายที่ตลาดนะ เอ็งจะไปดูเขาไหม”
“ไม่หอรอกแม่ จันเพลี่ย ง่วงจัง”

“แม่ว่า เอ็งควรจะไปสนุกกับเพื่อน ๆ ก็ดี
หอรอกแก้วอัย” แม่เผ่าพูดพลางจัดสำรับ
ไปพลาจ “น่านเต็มทีที่แม่ไม่เห็นเอ็ง แซ่ม
ขึ้นเหมือนเมื่อก่อน ๆ ตังแต่เอ...”

“กินข้าวกันเถอะแม่ไอ้หนู ข้าหิวแล้วละ”
พ่อเผ่ารีบตัดบททันทีที่รู้ว่า แม่เผ่าศรีบาง
จะพูดอะไรต่อ

ข้าวเข้าปากได้ไม่กี่คำ เสียงตะโกนโหวก ๆ
เรียกเสาแก้วดังมาจากทางบันไคเรือน

“แก้วไว้ย ไปดูหนังกันไหม” ไม่ทันสิ้น
เสียง ร่างของไอ้บุญมากก็โผล่ ขึ้นมายืนตรง
ชานเรือน

“อ้อไอ้มา กินข้าวหรือยังละ มา มากินกับ
ป้าไหมลูก”

“จันกินแล้วละ เอแต่ป้าแกอะไรหอมจัง”
ไอ้บุญมาทรุดลงนั่งข้าง ๆ สำหรับแม่เผ่า
ยิ้มอย่างเอ็นดู

“แกงขนุนอ่อนกับปลาแห้ง ไข่ละ เอ็งชอบ
นักนี่บ้าจำได้ มาเฮอะมากินกันหน่อย” เจ้า
บุญมาไม่รอช้า ปรายเข้าร่วมวง เพราะ
ความอยากทั้ง ๆ ที่กินข้าวเย็นมาแล้ว

เสียดำชวนอย่างคะยั้นคะยอ กับแรงหนุน
เสริมของแม่ไม่ได้ เจ้าแก้วก็เลยตัดสินใจ
ไปตุนหนึ่งกับเพื่อน มันขอตัว กลับเข้า ห้อง
เพื่อแต่งตัวใหม่ ขณะสวมเสื้อเจ้าแก้วก็ได้
ยินเสียงคุยอย่างเบา ๆ เหมือนกับว่าไม่อยากจะ
ให้มันได้ยิน มันซังกและเงี้ยวพ้องอย่างเต็มที่
“มันกลับมาเมื่อไรหือไอ้มา” เสียงแม่เฒ่า
ถามกระซิบ

“เมื่อวานเย็นนี่เองแหละบ้า มันแต่งตัวเสีย
เซ้งวับไปเลย แต่แปลกกะป้ามันเศร้า ๆ
ใจชอบกล ฉันทามันว่ากลับมาเยี่ยมพ่อ
แม่เฒ่า มันบอกมันจะกลับมาอยู่บ้าน ไม่
กลับไปบางกอกอีก”

“เอ ชอบกล” พ่อเฒ่าเสริมขึ้นบ้าง “มัน
สบายอย่างนั้นแล้วก็ไม่น่ากลับมา”

“นั่นซี” ไ้บุญมาพยกหน้า “ฉันสงสัย
ไอ้แก้วมันจะตายแล้วละ ไอ้ฉันมันใจเด็ดจริง
รักเดียวไม่ยอมเปลี่ยนใจ อีศรีภาน้องฉัน
มันแอบชอบไอ้แก้วตั้งนานแต่ไอ้แก้วไม่สน
ใจเลย ฉันเองก็เต็มใจหยอกเมื่อไร ถ้าไอ้
แก้วชอบอีภามัน แม่ฉันเองก็เหอะ”

“มันพูดยากละไอ้มาเอ๊ย” เสียงพ่อเฒ่าถอน
ใจ “ข้าไม่ขัดใจเลยไม่ว่า ไอ้แก้วมันจะไป
ชอบอีสาวไหน ข้าเต็มใจสู่ขอให้มันทั้งนั้น

“ถามจริง ๆ เอะละลุง ถ้าไอ้แก้วมันไม่รัง
เกียจอีบัวทั้ง ๆ ที่เรารู้ ๆ กันอยู่ว่าเกี่ยวกัน
อีบัวมันไปทำมาหากินอะไรที่บางกอก พ่อ
เฒ่าจะว่ายังไง” พ่อเฒ่าหนึ่งอึ้ง

“ลูกข้ามันคงไม่คิดสั้น ๆ อย่างนั้นหรอกน่า”
แม่เฒ่าพูดพลางขมวดคิ้ว

“ดู ๆ มันไปก่อนเถอะแม่เอ๊ย ข้าดูใจมัน
ยังไม่ออกตอนนี้นะ มันยังไม่รู้ใช่ไหมว่าอีบัว
กลับมา หือไอ้มา”

“จำ มันยังไม่รู้ ฉันทก็ยังไม่อยากให้มันรู้
อย่างว่ายังไม่รู้ใจมันจะเดือดแค่ไหน ก็ไม่
มันเกิดหุนหันขึ้นมาจะลำบาก ไอ้ฉันมันเป็น
คนมูทะลุตุตันเวลาโกรธฉันทกลัวใจมันจริง”
แม่เฒ่าเองก็พยกหน้าอย่างวิตกเช่นกัน

มือที่กำลังจะสอดเข้าไปในแขนเสื้อ ยังคง
ค้างชงกอยู่กับที่ ไอ้แก้วพึมพำในคอ “บัว
เงากลับมาแล้ว บัวกลับมาแล้ว”

เสียงแม่เฒ่าไอ้โครกๆ แจ่มชัดในความเงียบยาม
ดึกสงัด แล้วเงยบ่าไป เสาแถ้วนอนพลิกตัว
กระส่ายกระสับอยู่ในห้องอีกห้องหนึ่ง ดึกจน
ดาวพร่างฟ้าไปหมดมันยังนอนไม่หลับ ภาพตอน
ค่ำที่ตลาดยังตามหลอนมันไม่สิ้นสุด หญิงที่มัน
ทั้งรักทั้งแค้นเดินมากับเพื่อนสาว ๒-๓ คนผัด
หน้าวนล เดินผ่านมันไปพลางเหลือบตาขึ้นมอง
มัน มันสบตาขมิง อีสาวกลับหลบตาแล้วเดิน
ผ่านหน้าไปอย่างรวดเร็ว หนึ่งเข้าฉายเรื่อง
อะไรมันไม่ใส่ใจจดจำ และไม่รู้ด้วยซ้ำว่าหนึ่ง

ดำเนินเรื่องไปอย่างไร ตามันคอยสอดส่องดูว่า
อับัวเจ้านั่งตรงไหน จนแล้วจนรอดมันมองหา
ไม่พบ ไอ้หนุ่มหลับตาอย่างระโหย กับภาพที่
ตามย้อนและยกใจมันอยู่ตลอดเวลา.....

“บ๊วย นี่คือหัวใจของพี่” ส้มแล้งซ่อนหน้า
ถูกมันกดเข้าเป็นวงกลม แล้วมันบรรจง
สวมลงบนมันเหมือนสลวยของสาวรัก

“เงยหน้าสิบ๊วย พี่ฝากใจให้เอ็งรักษาแล้ว
นะ” บ๊วยยิ้มอย่างเอียงอาย

“สวยเหลือเกิน สวยเหมือนนางไม้”

“พี่แก้วรู้ไหมจะ จันทรเที่ยงมันไปอยู่บาง
กอกกับพวกคุณนายที่มาทอดผ้าป่าบ้านเรา
เมื่อ 2-3 วันก่อนนั้นไง อ้อ คำแบ่งกับ
ศรีลุนก็ไปด้วย”

“หิ” มันเหม็นหน้าอย่างแค้นเคือง “บ๊วย
พี่อยากจะบีบคออีนางคุณนายหน้าชน พวกนี้
นัก รุ้ไหมมันมาหลอกสาวบ้านเราไปเป็นผู้
หญิงหากิน”

“หาความ จันทรมันบอกว่าไปเป็นคนรับใช้
ต่างหาก”

“บ๊วยเชอร์ บ๊วยไม่รู้อะไร ก็รายแล้วที่กลับมา
บ้าน ไทรมอย่างกับผีตายซาก พี่กลัวใจที่สุด
เกี่ยวกับเรื่องอย่างนี้ ไม่รู้จะไปขัดขวางอย่างไร
ได้ เมื่อพ่อ—แม่เขาก็เต็มใจที่จะขายลูกสาว

เธออะอีกหน่อย สาวบ้าน ดอกคัมไต้ คงโตเป็น
สาวไม่ทัน ไปหากิน ที่บางกอก หรือ กอนาดใจ
จริง ๆ”

“บ๊วยเอ็งคิดดีแล้วหรือ ที่คิดอย่างนี้”

“โห่พี่ ก็ฉันบอกแล้วว่าฉันไปเป็น ลูกจ้าง
เขา”

“พี่ไม่เชื่อ...มันหลอกเอ็งรู้ไหม”

“แม่ไม่ได้ขายฉันนะ ถ้าแม่รับเงินเขาก็ไป
อย่าง คุณนายท่านทำทางคือออกคงไม่หลอก
หลวงหรือก ฉัน...ฉันอยากเห็นบางกอกนั้นนะ
พี่ก็”

“รอแล้งหน้าเถอะเก็บเกี่ยวแล้ว พี่จะให้พ่อ
ไปส่งขอเอ็ง แต่งงานแล้วพี่จะพาเอ็งไปเที่ยว
ก็ได้”

“โธ่อีกตั้งปีเนาะ ฉันไปไม่นานหรือกหน้า
แล้วฉันจะกลับมา”

“พี่ไม่เชื่อใจเอ็ง เอ็งจะถูกหลอกรู้ตัวไหม”

“พี่พูดอย่างนี้ดูถูกฉัน ฉันจะไปใครจะห้าม
ฉันไม่ได้” บ๊วยเกร็ดเสียงอย่างแค้นเคือง
“ตามใจ” ไอ้หนุ่มหัวเสียติดหมักขื่นทันที

“เอาละเมื่อพูดไม่รู้เรื่องก็ตามใจ แต่จำไว้
นะบ๊วย หัวอกไอ้หนุ่มบ้านดอกคัมไต้คนนี้ จะ
ไม่มีวันเป็น ที่ขี้ขลาดา ให้กับผู้หญิงหน้า ใจอย่าง
เอ็งในวันที่เอ็ง ชมซาน กลับมา” อีสาว สบัด
หน้าเซิด

“ฉันรับรู้เสียอย่างนี้ก็ไปอย่าง บางกอกคงมีผู้ชายเยอะแยะพอที่ฉันหาไว้เป็นผัวสักคนหรอก”

ลมทุ่ง ร้อนอ้าว พัด อ่อน เอื้อย โรย ตัวลงเคลียทิวไม้ พวงดอกกลมแล้งโบทไหวประหนึ่งสาวน้อย สาย หน้า หนี จมูก ชุกชนของเจ้าหนุ่ม ที่หวัง จะดื่ม ความ หวาน หอม จากพวงแก้มสุกปลั่งในวัยแรกแตกเนื้อสาวของหล่อน พรายเหงื่อผุดพราวเรื่อรินจากหน้าผากลงสู่ต้นคอ เสากว๊วปลดผ้าขาวม้าที่เคียนเอวออกเช็ด และ ใช้แทนพัดบังความร้อนอ้าวให้ห่างไกล ร้อนหนอร้อนร้อนด้วยแรงแดดกลม มันก็พอทนได้ แต่ ร้อน รุมที่เร้าเผาใจมัน อยู่ทุก วินาทีนี้ซิ มันกำลังเหลือทน มันทอดกายลงนอนบนพรมหญ้า พลงยกท่อนแขนขึ้นก่ายหน้าผากเบิ่งตามอง ดูแผ่นฟ้า สีครามที่แผ่ อาณาเขตกว้างกว่าที่ตามันจะแลมองให้สุดขอบได้ ใจ อีบบัวงามมันคงเป็นเยี่ยงนี้ ละหนอ กว้างไกลจนมันไม่สามารถมองให้เข้าใจได้ ใจหนึ่งอยากพบอยากเห็น หน้าอัสว ลืมตัว ว่าเป็นมันอย่างไรบ้าง อยากรู้ไปสารพัดว่าทำไมมันถึงได้กลับมาบ้านอีก ๒ ปีเข้านี้แล้วซินะเฮอะมันซบตัวกลายเป็นนางฟ้าไปแล้วนี่ แต่ อีกใจหนึ่งกลับไม่อยากจะพบอยากเห็น เลือดทรนงมันแผ่พุ่งไปทุกซอกหัวใจ

“จำไว้นะอีบัว หัวอกไอหนุ่มบ้านดอกคัมไต่คนนี้นะ จะไม่มีวันเป็นที่ซบหน้าตาให้กับผู้หญิงหน้าใจอย่างเอ็ง ในวันที่เอ็งชมชานกลับมา”

คำพูด ของ มัน ประโยค นั้น เหมือน หนึ่งตราที่ตีบนหัวใจของมันให้รู้สึกเข้มแข็งทนงและไม่มีวันที่จะให้อภัย แม้ว่าหัวใจมันของจะเจ็บปวด เป็น ร้อย เท่าพัน เท่าของหัวใจอีบบัวเง็กก็ตาม

ร่างระหงที่คลุมด้วยเสื้อผ้าฝ้ายแขนกระบอกสีฟ้าอ่อน ผ้าถุงกร้อมเท่าสีน้ำเงินเข้ม เยี่ยงอย่างมาหยุดยืนตรงปลายเท้าของเสากว๊ว ไอหนุ่มม่ายรักบ้านดอกคัมไต่ ผลุดลุกขึ้นนั่งเหมือนฟ้าผ่าในวันแดดร้อนเปรี้ยง มันนั่งนิ่งซึ้งตึงงั้น กระทั่งร่างงามนั้นทรุดลงนั่งตรงหน้ามัน ดวงตาของอัสวคนนั้นทอดแสงแห่งความรู้สำนึกและวอนขออภัย น้ำเสียง ที่ลอด ผ่าน ลำคอ เอ่ย เรียก ชื่อมัน สันตะท้านด้วยความรู้สึกประหม่ากลัวเกรง

“พี่แก้ว”

มันผลุดลุกขึ้นและผละถอยห่าง เมินหน้าหนี ลมบายหยุดพัด พวงดอกกลมแล้งระย้าย้อยหนึ่งประหนึ่งรูปวาด เจียบจนเสากว๊วได้ยินหัวใจของมันเต้นตึกตัก หันหน้ากลับมาใบหน้านวล ที่หุบต้ามองยอดหญ้าอยู่ตรงหน้าด้วยหัวใจที่เจ็บแค้น

กลับมาทำไม อีบัว”

เท่านั้นเอง ทำบน้ำตาที่กลอซ้งในดวงตา
ของอีสาวสำนักผดึกก็พักครัน เสียงส่อนฮัก
ฮักแสดงถึงความปวดร้าวระรัวดี

“หัวอกของไอหนุ่มบ้านดอกกัมไต่คนนี้ ไม่
มีวันเป็นที่ซบหน้าตาให้กับผู้หญิงหน้าโง่อย่าง
เอ็ง ในวันที่เอ็งชมชานกลับมา จำได้ไหม
อีบัว”

“จะฉันรู้ ฉันจำได้ แต่...”

“ไม่ต้องแต่ เอ็งกลับไป กลับไปเดี๋ยวนี้
ข้าซ้งหน้าหน้าเอ็งไต่คนใหม่”

“โธพี่แก้ว” ร่างที่ทรุดนั่งอยู่เบื้องหน้าโผ
เข้ามาอดขาของไอหนุ่มใจแข็งไว้แน่น

“ฉันไม่หวังคำให้อภัยจากพี่ แต่ฉันขอเพียง
พี่อย่าเกลียดฉันต่อไปอีกเลย ฉันเจ็บช้ำมา
พอแล้ว”

“ใครละที่ทำให้เอ็งเจ็บช้ำ เอ็งถามใจของ
เอ็งดูซิ ไม่แต่เอ็งเท่านั้นหรอกอีบัว ข้าซี้ข้า
เจ็บช้ำกว่าเอ็งหลายร้อยเท่านี้ - เจ็บช้ำใน
คำเยาะ หุยามจาก ปากของเอ็งใน วันที่ จาก
บ้านนี้ไป เจ็บช้ำในคำดูหมิ่นเหยียดหยาม
ของคนทั่วไป ที่กล่าวกันอย่างเย้ยหยันว่า
สาวเหนือใจง่าย หลอกหลวงง่าย ไอหนุ่ม
เหนือซี้ ซลาดหน้าโง่ไม่สามารถ ก็ดกกัน หรือ
ปกป้องสาวบ้านตน ให้พ้นจากการ ถูกหลอก
หลวง คนพวกนั้นมันไม่เคยเข้าใจถึงประเพณี
อันดีงามของคนบ้านเรา ที่ว่าใครมาถึงเรือน

ต้องต้อนรับขับสู้ประหนึ่งจ้าวนาย รอยยิ้ม
ด้วยไมตรีจิตนี้ เขากลับตีความว่าใจง่าย แต่
คิดอีกอย่างเอ็งดันมาเป็นไปเสียเช่นนี้ที่
พวกมันว่าอยู่หรือจริงไหม อีบัว”

เสียงร่ำไห้ของอีบัวสาวบ้านดอกกัมไต่ผู้สำ
นึก สิ้นสั่นหนักขึ้น มันซบหน้าลงบนฝ่า
มืออย่างปวดร้าว

“พี่จำ...ฉันไม่ว่า ฉันก้าวผิด ทางชีวิตจึงเลว
ทรามไปเช่นนี้ แต่ฉันก็รู้สำนึกและกลับมา
แล้ว ฉันสัญญาจะว่าฉันจะไม่ทำอย่าง
ที่ แล้วมาอีก”

“ตายเกินไปแล้วอีบัว” เสากแก้ว ยืนมือขึ้น
ปลิดพวงดอกกลมแล้งลงมาพวงหนึ่ง แล้ว
ขดให้เป็นวง “เอ็งดูนี่ซิ บัว”

บัวเงาเงยหน้าขึ้นมอง

“เอ็งจำได้ไหม ข้าเคยปลิดพวงกลมแล้งจากต้นนี้
เมื่อ ๒ แล้งก่อน แล้วก็ขดเป็นวงอย่างนี้เหมือน
กัน” ดวงตาของเสากแก้วเหม่อลอยเมื่อย่อน
นึกถึง ความหอมหวานแห่งความรักในอดีต
“ข้าบอกเอ็งว่า หัวใจของข้าได้แนบซ้อนบนกลีบ
อ่อนเหลืองนวลของลมแล้งพวงนั้น ข้าสวมพวง
กลมแล้งบนม่นผมของเอ็ง แล้วข้าบอกเอ็งว่า
อย่างไรจำได้ไหม”

“จำได้ พี่บอกฉันว่า ฉันสวยเหมือนนาง
ไม้”

“ใช่...แล้วเอ็งดูนี่ซิ” ฝ่ามือหยิบกร้านของ
เสากแก้วกางออก แล้วข้มพวงกลมแล้งอย่าง

รุนแรง กลีบลมแล้งซ้ำ ๆ หลายกลีบร่วง
พรุ อีกหลายกลีบกลายสีหม่นซ้ำกลีบฉีกขาด
คาก้านของมัน

“นี่คือหัวใจของข้าในเวลา^{นี้}”

ลมแล้ง พวงนั้นถูกโยนลงมานอน อยู่ตรง
หน้าบัวเงา สาวบ้านคอกคัมไต้เอื้อมมือสั่น
เทาหยิบขึ้นมามอง นาทาพรุหลังไม่ขาดสาย
“ข้าเจ็บ ข้าอับอาย เมื่อสาวบ้านคอกคัม
ไต้ มันไม่รักก็ สาวบ้านลุน, บ้านเอกหรือ
บ้านเชียงคำ คงจะมีสักคนหรอกน่าที่จะยอม
รับชั้นหมากข้า ข้าจะแต่งเมียในเร็ววัน^{นี้}
ให้ได้”

สุดท้ายจะทนฟังน้ำเสียงที่ทอดจังหวะอ่อน แต่
น้ำคำแต่ละ คำเหมือน เข็มร้อยพันเล่มรุมปัก
บนหัวใจที่ร้าวฉานอยู่แล้ว บัวเงากริตเสียง
ร้องอย่างโหยหวน

“ฉันอยากตายเหลือเกิน พี่แก้วเจ้า...”

“ก็คืนนี้บัวเงา เอ็งตายเสียได้ บางทีหัวใจ
ของข้า อาจ จะ ไม่ต้องเจ็บ ข้า อย่างที่ กำลัง
เป็นอยู่^{นี้}”

เสียงส่อนของบัวเงาขาดหายจับปล้น มัน
เบิ่งตามอง ชายคนรักเหมือน มิเคย พบเห็น
กันมาก่อน ริมฝีปากซีดเขียวทั้งคู่เผยอ
เหมือนจะพูด แต่แล้วก็กลับหุบหนึ่ง ครู่
ใหญ่มันก็ค่อย พยุงตัว ลุกขึ้น แล้ว ผละ ถอย
หลังจนชนเอวกับลำต้นลมแล้ง ดวงตายัง
คงทอดมองใบหน้าของไอ้หนุ่ม ใจพยายาม
อย่างแน่วหนึ่ง ริมฝีปากของมันเผยออก
จากกันแล้วกลับเม้มแน่น เงยหน้าเชิดแล้ว
ก็เกร็งไปทั้งร่าง

ดวงตาของอีสาวผู้ผิด หวังทอดมองเสกแก้ว
ไม่กระพริบ เม็ดเหงื่อผุดพราวเต็มหน้าผาก
ไหลย้อยเหมือนอาบนํ้ายังไม่ได้เช็ดตัว ร่าง
ทั้งร่างของบัวเงาสั่นสะท้าน ริมฝีปากเม้ม
แน่นเหมือนนมของวัวภายใน ปลิ้นเสกแก้ว
ก็สังเกตเห็นน้ำเลือดรินไหลออกมาจากมุม
ปากของสาวผู้สำนักผิด

“เอ็งเป็นอะไรไป บัว”

ถามไม่ทันขาดเสียง บัวเงาก็ถ่มน้ำเลือด
พรรดกระจ่ายเต็มพื้นหญ้าตรงหน้าพร้อมๆ
กับเศษเนื้อเล็ก ๆ ชิ้นหนึ่งกระเด็นออกมา
ด้วย เจ้าหนุ่มตะโกนเสียงหลง

“ลัน....บัว...เอ็ง

ก่อนที่ร่างของบัวเงาจะทรุดซบลง เสา-
แก้วก็ปราดเข้าประคองไว้ทันท่วงที เจ้า
หนุ่มคุกเข่าลง ประคองร่าง ของสาวใจเด็ด
อย่างทนุถนอม ศีรษะของบัวเงาทอดนอน
อยู่ในอ้อมแขนอันแข็งแกร่ง แขนทั้งสอง
ของอีสาวบ้านคอกคัมไต้ชูขึ้นแล้ว โอบรอบ
คอชายคนรัก หยาดน้ำตายังไหลนองแก้ม
ไหล คละเคล้ากับ น้ำเลือดริน ลงอาบ ลำคอ
ขาวผ่องซีดผ่านเสื้อ สีฟ้าอ่อน จนเประไป
ทั่ว ลมบ่าร้อนอ้าวโบกไหว ลมแล้งโรย
กลีบร้อนลงคละเคล้าน้ำเลือดบนลำคอของ
สาวอาภัพรักจนกลีบสีเหลืองนวลกลายเป็น
สีแดงฉาน.....

มือที่โอบอยู่รอบคอของเจ้าหนุ่มค่อยคลาย และ
ตกลงข้างตัว ลมร้อนเดือนเมษายนพัดกรรโชก
จัดขึ้น ลมแล้งยังพริกกลับไม่ขาดสาย...